

Badische Landesbibliothek Karlsruhe

Digitale Sammlung der Badischen Landesbibliothek Karlsruhe

**Tractatus aliquot in libr. de generatione et corruptione -
Cod. Ettenheim-Münster 163**

Dilingae, 1624

Pars II. - De passionibus entis

[urn:nbn:de:bsz:31-114256](https://nbn-resolving.org/urn:nbn:de:bsz:31-114256)

SECTIO I^a

De Passionibus Entis in Communi

*Ans habet
proprietates* Ens proprietates et passionibus suas habere commu-
*Ans habet
proprietates* nis est sententia, eaqz admittit Aul. 4. Met. 1. 1.
 ubi ait est scientia quadam, qua speculatur Ens
 prout Ens est, et qua per se incidunt, cuiusmodi sunt
 passionibus, et 1. 5. sicut numeri prout numeri, et pro-
 prie passionibus sunt paritas, imparitas et ita et cetera
 prout Ens est, quadam propria sunt, et haec sunt de
 quibus veritatem considerare philosophi est, unde
 si Ens nullas haberet passionibus nulla de eo fieri pos-
 set demonstratio, et consequenter non esset obiectum me-
 taphysica, aut certe metaphysica non esset scientia
 quorum neutrum admittendum est.

*Passiones Entis
sunt reales.* **Conclusio** Passiones Entis sunt reales,
 est eor sententia

Notatio **Notatio** Si realis passio sumatur pro
 eo, quod est realiter positum distinctum a subiecto,
 et realiter fluit ob essentiam, sic non sunt quidem
 reales passionibus Entis, quia debent esse pro compe-
 tere in quo non est realis compositio ex natura et
 proprietate, si vero realis passio appelletur ad
 id, quod est inadequate aliquo modo Ens reale,
 sic sunt reales passionibus, deprimus a inadequate
 quia unus prater Ens dicit negationem, divisionem,
 bonum et verum ex multorum sententia denominationem
 extrinsecam, qui relationem rationis ad illas et voluntatem

De Passionibus Entis in coe 63

Notatio Z hinc sunt Passiones Entis nihil reale, ac positivum a parte rei supaddere. Enti, nam ut bene S. Th. Ia. p. q. 11. a. 1. si ens esset primum, verum, bonum, & aliquid reale, supadditum illud superadditum ael esset unum verum, bonum per se vel p aliam ad huc supadditum, neutrum ex his dicitur q. si n. verum dicitur talis dicitur procedens in infinitum, si p. t. n. est ratio cur id ubi et affirmetur de se. Entis absq. supaddito

Conclusio Z Passiones Entis tres assignari solent, videlicet Primum, Verum, Bonum

Notatio J Passiones latius consideratae dividuntur coeter in simplices et compositas, vel ut alij appellantur distinctas, simplices conveniunt cuius Entis, ut Primum, Bonum (in distincta autem non singula cuius Entis insunt, sed semper alterutra distinctim, tñ ut esse finitum vel infinitum) in finitum Atque Passiones Entis multa ac vario numero constitui solent, passim tñ ita assignantur, quidem vel diversimodum, necessarium, vel contingens, finitum, vel infinitum, actus, vel potentia, principium, vel principiatum, causa, vel effectus, simplex vel compositum, tamen sunt qui putant has non esse passiones Entis, quia membra quaedam dividentia latius ac si dicerentur omne animal est rationale, vel inanimatum, vel cum ailes, in q. met. 1. s. inibus Passiones Entis enumeret id contrarietatem quae aliquo modo convenit cum diversitate videtur appellari posse proprietates Entis. Simples Passiones

Passiones nihil reale
nihil reale
entis supadditum
positivum

Passiones in his
videlicet Primum bonum
Passiones in
simplicibus et compositis

Passiones in
diversimodum

Simples
Passiones, hinc
sequentes

res tres reuertentur, quas uerum in conclusione no
 sciemus, primum, Verum, bonum sunt, qui adiungant fieri
 et aliquid, sed eiusmodi non sunt passiones, ratio
 sed synonyma, ac res ratione quidem discrepant, aliqd
 non et nihil sunt omnes contradictorie opponuntur,
 cuius quod nihil sit non ens, aliquid erit, ens non su
 modo placet aliquid pro signo particulari prout
 opponitur signo omnis, et tunc non est transcendens,
 sed contractam quid ad rationem individui uagi;
 suar. opinatur huius numero ternario addi fortasse
 proe alias ad has passiones, maxime si ens respectus
 aliquo modo consideretur, ut quod intelligibile absi
 milabile, significabile in res tamen persistendum
 in ternario illo receptissimo, ad hunc enim
 eiusmodi attributa reuocari queant, res habent
 peculiare aliqua in scientijs subtilitatem.

His triadibus
 ternariis
 modis passionis.

NOTATIO & colorum triu. ratio passio
 non sufficientis ac numerus ita tradit S. Th. q. 1.
 de ueritate q. 1. et q. 21. c. 1. Passiones triu.
 debent aliquid addere sup. ens quod cum triu. addat
 aliquid reelle positium, ut tam uidentur, addent
 uel negationem, uel denominationem quoddam aptum
 secundum prioris modo constituit passio quod dicitur
 unum posteriori uero modo alio dicitur passio, et
 quidem prout per relationem seu convenientiam ad In
 tellectum, bonum a. per habitudinem et convenientiam ad
 uoluntatem nam triu. ha. duae facultates sunt uiles,
 et de ens respiciunt, una quaeq. triu. sub propria
 ratione sua formali. sine suar. disp. 3. Met. s. 2.
 n. 8. colligit ordinem inter passiones triu., nam cum
 absoluta sint priora prout respectus et unum sit
 absolutum, sequitur autem esse prima passio, autem

De Vno Vero Bono

65

in. computat ex se in entis sine respectu ad aliud
Vnum a. et Bonum in fine respectiva per habitudines
ad aliquam partem consequuntur primam unitatem et quod
bonitas quod amodo fundatur in veritate, idcirco ter
verum est prius bono, ut in sententia: u. q. bona sit sup
posita vera quaedam et non finita sanitas.

SECTIO II De Passionibus Entis in specie, siue de Vno Vero Bono

Quia hic uberius explicanda sunt Passiones Entis
Vni, Veri, Boni, de singulis igitur. ante conclusio
cum suis notacionibus

Conclusio I Passio quaedam Entis et Vni Passio Entis
ad hanc intelligendam Passiones sit

Notatio I Quia unitatem quare in quarto an
primis solet vnum vni formaliter sumptam

est aliquid positum an negativum? si utrum unum
in formali suo significato significat Ens? duplex
ut hic sententia affirmativa et negativa, affirmativa
nam tenet Pass. 1. p. disp. 128. et alij q. dicitur
unitatem in abstracto non significare solam
negationem divisionis, negativam vero rectius tra
dere vni S. Th. in 4. me. lect. 2. Gillius
1. 2. t. 3. de unitate c. 2. Fons. 1. 4.
metaphys. c. 2. q. 5. r. 2. q. dicitur unum
nihil supaddere formaliter positum Enti, nam
Aristo 1. me. 5. 6. et alibi dicit unum et ens
esse eandem nam, quia unum nihil positum praeter
Ens dicit, deinde item Aristo 10 me. 4. 5. tractatur

Sect II
in. computat
ad aliquam
partem
consequuntur
primam
unitatem
et quod
bonitas
quod amodo
fundatur
in veritate
idcirco ter
verum est
prius bono
ut in
sententia
u. q. bona
sit sup
posita vera
quaedam
et non
finita
sanitas.

68 Tract I Part II Sect II

tabe, sine Privatione visionis, in duabus auribus,
due surdicates @

una Individua
in se et Divisa
a quolibet
alio.

Notatio ¶ Unum communiter dici solet
quod est indivisum in se, et divisum a quolibet alio,
unde id est quare dicatur unum in portare Equum,
et negatione divisionis in se, si divisione a quolibet
alio, quae divisio est et negatio, nihil enim est aliud
quam non esse aliud, cum a. de unum: esse id, quod
habet negatione divisionis in se non intelligitur, quod
nullam remitus habere debeat divisionem in se, omnia enim
Entia composita continent in se plura, adeoque habent
in se divisionem, sed intelligitur, quod unum habere
negationem divisionis in se, est patere, quia dicitur
unum ut: q. Socrates de unum homo, Bucephalus
de unum equus, quia in Socrate est negatio divi-
sionis ratione hominis, et in bucephalo est negatio
divisionis ratione equi, non enim in Socrate est homo de-
visus ab homine, aut in bucephalo equus divisus ab
equo, ut sunt nimirum in ipsis, ulti sunt in bina-
rio hominum vel equorum, qui tamen binarius in ratione
binarius est et unus binarius, quia in binario
hominum vel equorum non est divisio ab alio binario
conuato, qui sit in eodem binario, proindeque
ista negatio divisionis in se, quae connotatur ab
uno, negat quousque aliud Ens, quod habeat di-
visionem ab eo, quod de unum est ipsa divisione,
eo ipso enim quod negat et tollit id, quod habet illa
divisione consequenter tollit et negat ipsa divisi-
o, quae conuenit tali Enti. Porro negatio divisi-
onis in se ut et maxime intinencia unitati esse,

De uno, vero Bono. 69

et per ea sufficienter constitui unum, quia tamen
eo ipso, quod saliquid habet negationem, eiusmodi
divisionis, habet et divisionem a quocumque alio hinc
maiori explanationis gratia additur quod sit divisus
a quocumque alio, quod accipiendum est, vel quod illud
aliquid sit actu vel possibile, vel certe conceptibile,
unde si solus deus esset possibilis, adhuc tamen esset
unus deus, ex quibus est illud id quod diximus unum
formaliter, et in abstracto. Divisio negationis, non est
et unitatem: similiter a. divisio formaliter et in
abstracto quatenus opponitur unitati, probabiliter tamen
dicitur negationes, datur enim aliqua unitas, cui opponitur
impossibilis divisio quod ratio contrarius non involuit oppo-
sitionem, cui divisione, quae sit res positiva eiusmodi
a. unitas est in quod quae dicitur in multitudine
aggregata ut quod in conceptu theae non habet opposi-
ta divisione possibile, ut non potest aliquid existere
ita divisum in vero ratione, et non sit unum saltem
in quod, et una multitudine cui reliquis rebus con-
flare potest

Notatio 3 Hinc colligere licet quomodo
unum, et multa opponantur, si enim multitudo consi-
deretur, prout est et ipsa in quod una non opponitur
rationi unius latissime sumpta, cuius et in multitudine
ut sic accepta, sit aliqua negatio divisionis, si vero
accipiatur multitudo prout includit pluralitatem
opponitur quasi privationi, quia videlicet multitudo
in ea ratione, in qua est multitudo includit eam divi-
sionem cuius negationem includit unum, quia multitudo
hinc includit divisionem in ratione hominis, nimirum
hinc divisum ab homine unum a. homo includit negationem
hinc divisionis, dictum est vero quasi privationi,
quia non est proprie privatio, nisi non est in subiecto apto

quomodo
una et multa
sibi opponitur?

Tract 1 Part II Sect II

habere talem formam, unam n. n. et habere aptum
 illa divisionem, neq. multitudo negationem divisio
 nis, sed hinc quasi privative, quia ad determinatum
 subiectum. Quare potio quoniam divisione negat
 unitas? *Solutio* omnem unitatem nullo excludere
 divisione a se, quia esse divinum a se et n. esse
 id, quod est, quae promittit divisio negata et unitate
 transcendentalis. impossibile est licet sit concepti
 bilis, cu. a. varie dicitur. unitates, puta singu
 laris, unitis formalis, quare et quare ex istis
 unitatibus sit falsio transcendentalis? Quare. d. q.
 s. s. n. r. q. ait n. esse limitanda unitatem hanc,
 carente ad unitatem. Numerica, vel formalis, cu
 sed comprehendere omnes unitatem n. quales collectivae,
 quasi omne. Eas habeat utramq. illam aut plures
 unitates, neq. n. Eas vult includit unitatem nu
 merica, sed divinis, ut nimirum cuilibet Enti
 saltem aliqua ex his unitatibus competat

Notatio ¶ Quae divisio sit negatio identi
 tatis cu alio, quare hic et n. quodplex sit re
 nu divisio, sive ut alio noie dicitur distinctio?
 si generalissime. distinctionem, sumas communiter fo
 re. Duplicem faciunt auctores, puta reale, latius auct
 pta et rationis, inter har. n. duo membra n. datur
 mediu, cu sint contradictoria, nam quae cuq. disti
 guentur vel distinguuntur per opadem illas, tm
 et est distinctio ratio vel n. per opadem Illas tm
 et est distinctio a parte rei, itaq. ois illa disti
 ctio realis dicitur, quae est in rebus ante omne opadem
 Illas, quod accipiendum est distributive cu captione
 nisi ad elicit sermo sit de ipsis operationibus Illas,

*distinctio
 realis et ratio
 nis quae?*

Tract 1 Part II Sect II.

et a. re uolens est distinctio ratiois ratiocinata, sed
 contra priorem tñ distinctionem ratiois ratiocinantis
 opponi potest, quod ea potius eadem noia, quae u
 significata distinguat, rā cū dico Socrates est
 Socrates, solus repetitur uox Socrates, responde
 Gillius l. 2. t. 6. c. 4. n. 8. noia u disti
 qui, cū non sint obiecta conceptus illius, cū dī Sō,
 crates est Socrates, sed re iara ipsū obiectū re
 ale per tales distinctiones ratiois attrahi, n̄ qlem
 substantiae illud diuidendo, sed obiectiue, q̄ bis
 repraesentando, seu tanquā duas res, s̄p̄ dicas
 onis distinctio ratiois habet fundamentū in re, s̄m.
 ad imitationē eandē rerū, quae uidentur à parte
 rei diuensas, cū n̄ concipiatur bis Socrates, semel
 ut subiectum, et semel ut predicatū, nisi alias
 res fieri distinctas aliquā et inftar subiecti et p̄
 dicati concipiatur q̄ n̄ differt distinctio ratiois
 ratiocinantis à distinctioe ratiois ratiocinata,
 negatur aūs, et ad probationē dī s̄p̄ fiat di
 stinctio ad imitationē aliarū rerū, in illā
 ipsā tamen re quae distinguitur nullū esse
 fundamentū. Jam realis distinctio diuiditur
 à quibusdā immediatē in reale actualē, et re
 alē, uirtuale, hanc illā esse uolunt, qm̄ unam
 in re est quidē alterū, sed tñ aequale duobus
 aut distinctis, sic, in quare in ludo se habet uis
 calefaciens, et uis excipiendi, uerū ita in tro
 quoz distinctio quaedā realis admittenda erit
 ut extra personā, diuinas, quia plurimis alijs
 aequale, praeterquā, quod nullo apud veteres

Obiectum

Solutio

alid

Solutio

Realis distinctio
 s̄p̄ diuiditur
 in realem actualē
 et uirtuale
 all. m.

quoad affirmacionem res se ita habere videatur omnia
 videlicet illa realiter strictè distincta esse, quae
 ratione sui, suaeque entitatis separationem à se muticam
 non unam prout supponitur, sed tamen e contra non etiam
 inter se trahit duo quae de se non esse realiter strictè
 diversa, cui ita separationem existere requirunt, non
 partes unius quae contrariè differunt inter se strictè re-
 aliter in sua entitate, et tamen non omnes prout colle-
 ctivè separationem existere, ita item materialiter in actu,
 et ita formaliter in re realiter distinguuntur, et
 tamen seorsim non sunt unus in fine altero existere
 ita ut neutrum sit ex his alteri unitum, quare et
 capitur hoc signum quo ad partem prioris, prout quo
 ad separabilitatem prout affirmativè sumptam,
 nihil est quod sit unum à seipso distinctum existere,
 sed cui ratio unius in individuatione consistat, sicut est
 a ratione sui, suaeque entitatis, etiam tamen si duo in quibus
 sessiones vel duo ubi diversorum corporum separatim
 à se invicem existant, tamen non ratione sui, sed ratione
 subiectorum realiter strictè distinctorum id conse-
 queretur; Sicut. disp. 9. Met. 5. 2. n. 22.
 indicat dari prout distinctionem reale tam strictè
 quae latè est in separabilitate, tamen mutua à
 se non mutua est per prout absolutam prout enim esse
 alia quaedam rationes inseparabiles aliter, in re
 prout in quibus mutua dependentia, vel habitudo,
 cuiusmodi est inter gradus essentiae in una re, prout
 tamen quod ad modum ignorantiae quaedam a se prout
 absolutam prout prout ita se invicem ut separatim exi-
 stant aliqua quae habeant ad multo plura fundam-
 tos prout, quae vel faciat aliqui, vel non illa

76 Tract. I Part II Sect II

obstantis relationis, ex alia vero parte assignatur
 et formalis distinctio, quae sola ratio, h' a. quae
 à parte rei autem distinguuntur q' formalis illa di-
 stinctio vel n' differt à distinctio re. strictè reali
 aut et ratio, vel certe nulla ratio est, deinde iuxta
 modum formalis distinctiois autem distinguuntur (à
 parte rei aut utriusq' est vera, quaedam res habens
 proprietatem simplicem vel compositam, aut unum
 et ut, et alterum modus eius, n. n. datur tertium
 cum per veritate sint contradictoria ut modus et
 n' modus, iam si prius dicatur erit distinctio re-
 alis, si vero postea, erit modalis q' nulla dat
 formalis. Verum Gallius, alijq' per multi, quos oportet
 asserunt eiu'smodi distinctionem formalem, aliq'
 ad prius. Et si non æquiuocis spectatur n' esse ali-
 quod æquiuocatio remt in vocabulo modalis, si q' æ-
 quiuocatio n' obstat distinctioni modalis, quia sit
 realis vel formali obstat inter rem n. est modus
 alterius rei vel inter duos modos duorum rerum
 est iuxta suar. strictè realis distinctio hanc
 n. præcisè sumit à separabilitate actuali duorum
 Entium, secus iuxta eos, qui accipiunt ab intrin-
 secâ cuiusq' rei Entitate, hi n. uolunt modalem
 Entitatem ratione sui, et q' sua propria Entita-
 tem ab altero distinguunt modaliter, siue sit re-
 distincta siue non, et solum ratione subiecti ab
 alio subiecto strictè realiter distinguere, deinde
 est accidentia realiter strictè distincta, ut quanti-
 tas, color & dicitur ab Aida 7. Met. Entis/Entia,
 quasi uidelicet modalia quaedam Entia, quod sunt

De Uno Vero Bono 77

quasi modi substantiarum, unde et s. Th. nota vit
bonae qualitatem dicitur modus quaedam substantia
accidit quod quae sola in eadem distinguitur appella-
tur aliqui modo qd n' est minus aequivo cum no men-
distinguitur modalis, quae formalis, sicut qd modalis
distinguitur, ita stricte accipi fit, ut veniat pro parte
modali ita et formalis, ut veniat pro speciali quodam
modo distinctionis ex natura rei, unde non vit amplius
aequivocatio, sumitur n. pro distinctione essentia-
rum, seu graduum essentialium inseparabilium ob
speciale dependentiam, seu habitudinem, et conne-
xiones in ordine ad unum y se constituendum, ita ut
unum n' sit modus alterius, ad potterius s.
negando omnem distinctionem inter res, quarum
altera n' est modus spe reale stricte acceptam
datur n. distinctio formalis, quae admittit quoqz
Fons l. s. Met. c. 6. q. 6. s. 2. In prolo
modale qd quod aliquis ab altero modaliter differat
ut in hoc dicitur. a formali, saltem respectu
substantia, quod modus nullus pertinet ad essentiam
substantia, ita quae aliquid constituit, seu physice
seu metaphysice, promittit, nec sit spei qda, nec esset
differentia substantia, nec genus, sed semp sit extra
essentiam substantia formaliter accepta, tametsi
aliqui a substantia penitus separari n' possit, in quibus
dam casibus, ut qd unio, substantia, qui modus sub-
stantiales appellantur: pariter et dicuntur idem
est respectu accidentium, quae et ipsa constant suis spe-
tibus, ac gradibus, ita ut gradus unus respectu alterius
formaliter ab eo distinguitur, eto si materialiter

speculatur et modaliter aliquo modo differat, cum
 saepe accidens ipsi sit modus, itaque partes metaphysi-
 cae cuiusque essentiae perfecta ac per se in gradum
 to possibilis inter se formaliter distinguatur, cuius
 sunt ad essentiam sui compositi unus, quae modi
 quae tales non sunt essentiae pars, qui modificati inter se
 huius compositi metaphysici vel sunt physici, cuius
 modi compositi abstractae in materia ac subiecto ma-
 teriali, vel in accidentibus seorsum et sine spe
 itat is reperitur, quae ut sic carent materia ad con-
 positum a. Physicum requirit altera pars, quae sit
 subiectum in substantiale et compositum cum huius
 alij addunt modos reales, ut opponatur distinctioni
 stricti reali, et formali vel addere nullam entitatem
 modificato, sed se ipsa peritus, id est esse in illo, ideoque
 figurat in esse modi quantitatis, sed ab ea for-
 maliter distinguuntur, ut non satis explicari possunt
 modo. n. aliquid ab altero a parte sui discrepant, si
 habeat etiam quomodo vel quomodo entitate? interim ad
 veritatem si distinctio modalis sumatur latius,
 huius omne distinctionem reale, quae vel est stricte re-
 alis, vel modale appellari, pariter et gradus, quia
 inter se modaliter differunt et eius modi quod con-
 loquenti modus passivus est et in hac opinione philosophi

Altera est
 passiva ratio

Conclusio 3. Altera entis passiva est
 pro intelligentia sit

Veritas est la
 formalis et la
 transcendens
 talis

Notatio 3. Veritas duplex assignari solet
 una formalis, altera transcendentalis, formalis est
 veritas cognitio, et reperitur in se, et huius cognitio rem
 conformem ad suo obiecto, ut vel dico. Sicut est huius
 transcendentalis n. e. in passiva entis, quae rebus ipsis
 competere, huius de posteriori distat ac de veritate, nam
 de veritate prout, quae est in cognoscendo dicitur alias

be
 i. log.
 Aristoteles
 prima
 secundum
 Aristoteles
 in
 et ad
 saltem
 et actual
 huius act
 in illo n.
 personal
 formal
 ad verit
 NOT
 prout est
 et est
 in or qu
 in quate
 in portu
 et in f
 et in log
 in act
 formal
 et in f
 quae i
 formal
 in argu
 quae huius
 talis dicit
 in huius
 in huius
 plura

De Ino, vero Bono 79

in log. Itaq; sunt qui velint veritatem transire
dentalem consistere p[er] relatione quadam a habititudine con-
formitatis ad illu[m], q[ui]q; hoc illi p[er] vel de relatione
conformitatis actuali vel t[er]m[in]i de aptitudinali, ita vel
de relatione reali, vel certe de relatione t[er]m[in]i, quod si
loquatur de habitudine naturali t[er]m[in]i reali quod ratio n[on]
est ad m[er]itum p[er] se, res n[on] sunt p[er] se transcendit
saltem et remane cogitatio p[er] se, q[ui]a certu[m] n[on] consistit
in actuali relatione reali, sed vel consistere p[er] se in re-
latione actuali reali, nam in Deo n[on] veritas, et t[er]m[in]i
in illo n[on] repititur aliqua relatio reali p[er] se
personales, si u. loquatur de relatione reali apti-
tudinali a m[er]itum t[er]m[in]i placet p[ro]posita sententia,
ad curu[m] p[ro]p[ri]a[m] opp[ro]p[ri]etatem sit

Notatio Σ Hanc, modum veru[m] de p[ro]p[ri]etate
p[ro]p[ri]a[m] ut aptu[m] terminare cognitiones vera, vel pro-
ut est conformes p[ro]p[ri]a[m] veru[m], quod alio ut ip[s]i
aut ut ip[s]a cognitione simul cum relatione t[er]m[in]i
u[er]itate, et t[er]m[in]i respectu p[ro]p[ri]a[m] dicitur semper
im p[ro]p[ri]a[m] p[ro]p[ri]a[m] cognitione actuali, et t[er]m[in]i n[on] est necessa-
rio sufficit si sit p[ro]p[ri]a[m] . Quod si ponamus nulla
vera cognitionem esse p[ro]p[ri]a[m], tunc aiunt n[on] ma-
nere veritatem ista[m] adaequata[m] et formaliter ob de-
factu[m] cognitionis saltem p[ro]p[ri]a[m], manere tamen
vera[m] fundamentaliter, siue q[ui]a est ex parte obiecti
quia n[on] repugnaret in tali casu veritate ex parte obiecti.
t[er]m[in]i quod d[icitu]r veri transcendentali ita sic opponit
da argumentu[m] esse p[er] quia videmus aliqua. Sententia,
qua facile in nobis morantur p[ro]p[ri]a[m] ad falsa[m] cognitionem
falsa[m] dicit, ut falsu[m] auru[m], falsu[m] argenteu[m], cu[m] p[ro]p[ri]a[m]
similitudinem in quibusda[m] accidentibus, auricolore
existimamus esse auru[m], aut auru[m] argenteu[m] uide-
plura de Veritate et apud Iep. 1.6. de p[ro]p[ri]a[m].

